

BOMBOLLA FLORIDA

Benaurats els homes que en la senectut repassen la vida
i en el record troben el gaudi perdut:
llavi roig, rosella, bri de sajolida,
flonjor de rialla que el vent se n'ha endut,
cançó tafanera, cara presumida:
bombolla florida de la joventut!

Canonet de canya, tupí de sabó!
Com recordo encara quan feia bombolles
que l'aire s'endua. Oh quina claror
que porten aquelles hores tan sadolles
d'innocència pura! Cada il·lusió
com s'ha fet bombolles!
Canonet de canya, tupí de sabó!

L'aire s'emportava la rialla clara
i la juvenesa me la duia el vent.
Només una cara
era ma alegria i era el meu turment.

Plorava de joia si l'havia vista,
i, si no la veia, em sentia trist.
Ploraia alegroia i rialla trista.
Jo la veia sempre sense haver-la vist.

Com rams de magnòlies florien els dies;
la lluna em somreia sortint de sarau.
Totes les donzelles de les rodalies
eren vent i vela per la meva nau.

Tot eren rialles de color de rosa
i un poc de rosada, plor dolç del matí;
cada flor em besava, si gosa o no gosa:
quina gosadia tot el meu camí!

Boca generosa com una magrana
que esclata la força del caliu de dins;
els vells em somreien i “de bona gana
–deien– tornaríem a ésser fadrins!”.

I passava el carro de la juvenesa,
carro de l'aurora carregat d'estels;
sempre a flor de llavi la besada encesa
i al cor noves branques i noves arrels.

Si algun vell em deia: “Tot això és mentida;
la vida és bombolla que s'emporta el vent!”,

jo li responia: “La vida és la vida!
Cal omplir la copa d’aquest vi lluent!”.

Vaig omplir-la tota!... Vaig buidar l’ampolla!
I, rebel, cridava: “Jo ho trencaré tot,
car la meva vida no és una bombolla
ni una idea buida, morta dintre un mot”.

Joventut fecunda! Joventut divina,
que, per seny que tinguis, mai no saps on vas:
duus la veu que et crida: “Camina, camina!”,
i camines sempre i caminaràs.

Capgires les coses que no et plauen gaire;
en ímpetu jove renegues del vell;
et fas cada dia un castell en l’aire
que demà canvies per un nou castell.

I veus que t’escapen les hores serenes
i creus que és l’amor l’únic positiu
i sents que et corlliga la llum d’unes trenes
i uns ulls que et fereixen i un llavi que riu
i el desig del llavi l’ànima et sondrolla,
i els sentits et posen flors a cada brot
i mai no creuries que és només bombolla
el món dels teus somnis que per tu ho és tot.

I... sí, sí! És bombolla! Bombolla florida,
lluent, seductora, cobejada, ardent;
bombolla que passa i es fon com la vida
deixant les mans buides, buit el pensament;
i el cor que et batega perquè vols comprendre
l’avui que t’escapa i et porta el demà
i l’ahir que et deixa un regust de cendra
i unes roses mortes caient de la mà.

I... sí, sí! És bombolla de color de rosa,
d’arc del cel que brilla sota el sol ponent:
bombolla l’ardència de boca desclosa
i l’amor, bombolla que dura un moment!

I quan veus que passa de pressa la vida
i el brillar dels somnis més bells s’ha perdut,
sents una recança de rosa marcida
dins l’ànima buida, buida com la vida;
buida la rialla de boca enrogida,
buida la besada del llavi golut,
i comprens amb l’ànima un poc atordida
que tot és bombolla. Bombolla florida
de la joventut!

Perarnau, Salvador. "Bombolla florida" . *Caps de brot: poemes*. Barcelona:
[s.n.], 1966.